

Първа глава

Възелът на смъртта

1

С големите си празни очни кухини черепът на викингския вожд се взираше във вечността. Скелетът на великана лежеше по гръб, а ръцете му бяха скръстени върху гръдния кош. От гробницата се носеше остра миризма на влажна почва, мухъл и хода на времето. Въздъгнах доволно и вдишах аромата на миналото. Застанал на една платформа, която колегите ми бяха измайсторили, приковах поглед надолу към величествената гробница. Видът на едрия скелет ме изпълни със страхопочитание и почуда.

Беше огромен. В това нямаше ни най-малко съмнение. Висок два метра и десет сантиметра според шублера, с който един от археолозите го измери. Едър и широкоплещест. Навремето сигурно са го смятали за великан.

– Уау! – възкликна Анджелина. Тя е дъщеря ми. Младешите боравят с думи, с които могат да изразят всичко.

Преди да го погребат, са облекли мъртвеца в празнични одежди от вълна, коприна и кожа, декорирана с бродерии. На туниката бяха пришити десет златни мъниста. Платът се беше превърнал в парцали, които покриваха костите. Тялото беше положено върху това, което беше останало от тъмна пухена завивка, а главата му почиваше върху избеляла синя възглавница от вълна. Черепът беше жълто-сив, а от темето се спускаха сухи кичури

коса, стигащи до раменете. Челюстната кост беше застинала във вечна усмивка. Пръстите му бяха обвити около дръжката на богато украсен меч. Тялото намерихме в камерна гробница, а самият ковчег беше разположен в средата на викингски кораб. В краката на мъртвия бяха положени черепите на три коня. Вече бяхме извадили един сандък с красиви орнаменти, пълен с амулети и бижута. Гробницата изобилстваше от вещи – великолепни оръжия, богато украсени мечове, ножове, брадви, копия и щитове. Не липсваха и украшения, монети, кехлибарени мъниста, чекръци и точила. Дървени ведра, бронзови котли и восъчни свещи. Екипировка за езда – стремена, юзди и шпори, украсени с малки звънчета. Сандъци, делви и арсенал от мечове, копия и брадви, които биха му послужили в царството на мъртвите.

Не биха погребали толкова грандиозно роб или земеделец. Трябва да е бил вожд. Ярл? Може би дори крал.

Анджелина се подпря на загражденията и погледна надолу към гробницата.

– Как, за бога, е възможно да е толкова едър?

– Добър въпрос – промърморих аз толкова тихо, че тя вероятно дори не ме чу. Нямах отговор. Два метра и десет сантиметра? Кой беше той? Млад или стар е бил, когато смъртта го е застигнала? Храбро в битка ли е умрял, или е издъхнал на легло? Страхувал ли се е от смъртта, или е напуснал живота с усмивка на уста?

– Професор Белтъо?

Гласът от гробницата издаваше вълнение. Една студентка по археология, която беше коленичила до скелета, се обърна и ме погледна въпросително. Способна млада дама. За съжаление, не си спомних името ѝ.

– Кажи? – отвърнах аз.

– Мисля, че трябва да слезете и да го видите със собствените си очи.

Тя ми направи енергичен жест, с който ме подкани да отида.

Слязох по клатешата се стълба и приклеках до студентката. Как се казваше? С ентузиазирани движения започна да изчетква пръст и пясък.

– Виждате ли?

Тя духна и последните песъчинки.

Около врата си викингът носеше верижка. Висулката беше паднала между ребрата му.

Студентката внимателно вдигна бижутото с върха на една шпакла.

Валкнут.

Безкраен възел – непрекъсната линия, образуваща три триъгълника:

От древни времена валкнутът е бил познат и под други наименования.

Възелът на Один.

Възелът на смъртта.

Ватиканът го нарича възела на Сатаната.

Студентката прокара връхчетата на пръстите си по висулката и я почука с нокти, преди да потърси погледа ми.

Ингеборг. Най-накрая си спомних името ѝ.

– Злато – прошепна тя.

Ω

Рияд, Саудитска Арабия

Оперативният директор прочете криптираното съобщение от агента в Борг гор, Норвегия:

Телосложението и валкнутът сочат, че скелетът принадлежи на обекта.

Нито устните, нито очите му издадоха, че се усмихва вътрешно. Погледът му обходи оперативната зала: двадесет монитора, голяма осветена карта на света на стената и кръгла маса на подиум в средата на помещението. Оперативният директор имаше дългогодишен опит като щабен офицер в разузнаването на Саудитска Арабия. Когато обяви, че ще се оттегли и ще се преориентира към частната охранителна индустрия, беше ясно, че е заради парите. В частния сектор или не, деветимата край масата бяха запазили военните си звания и функции. Joint One, J1, отговаряше за служителите, J2 – за разузнаването. J3 беше самият оперативен директор. Останалите имаха по-обща функции. След като ги уведоми за съобщението, оперативният директор изпрати кратък отговор на агента в Борг с кодово име „Делта“:

Задействай операцията.

2

Руините на старото викингско селище Борг бяха разположени навътре в залива при Орефиорден в Риге. Красивият пейзаж беше оформен от гори, ниви и плажове. В края на едно царевично поле, недалеч от гориста местност, отделена от вековни дъбове, имаше и по-скалист участък. Според историците Борг гор се появява през IX век и се споменава в древни саги, трудовете на Снори, местни исторически произведения, стари писма и

документи*. Самият аз бях добре запознат с района, бях прекарал летата в детството си тук. На няколко хвърляе от Борг се намираще вилата на баба и кралският дворец „Верне“, който през 1190 г. попада в ръцете на хоспиталиерите и се превръща във военна лечебница и манастир.

За да държим любопитните зяпачи настрана, бяхме оградили мястото на разкопките с временна телена ограда. Белите трансекти на координатната мрежа оформяха полета над гробницата и руините, които разкопавахме едно по едно. Преди хиляди години, когато нивото на водата е било по-високо, ръкавът на фиорда е стигал чак горе до селището. Вече бяхме разкопали останки от кей, навес за лодки, платноходка, няколко гребни лодки и много гребла, за които предположихме, че са били част от галера.

Като ръководител на разкопките на практика отговорях за цялото археологическо проучване. Британската изследователска институция „Международното общество на науките“ и Американската археологическа асоциация бяха привлекли някои от най-видните световни специалисти да ми помагат. Едва ли беше съвпадение, че избраха точно мен. SIS финансираше частично още един изследователски проект, с който се занимавах – за произхода на бог Один. С тях работехме заедно вече от почти двайсет и пет години. Познавах ме. Разчитаха на мен.

В науката интуицията често е подценявана. Тя се основава на усещания и чувства, а не на емпиричен анализ. Точно сега няхах представа с какво всъщност се бяхме захванали. Трябваше да разкопаем викингско селище и

---

*Борг гор е споменат в Поземления регистър на епископ Ейстайн (1388 г.) и в папско писмо от Климент III до норвежкото духовенство. В него папата нарича Борг „убежището на Сатаната“. Б.а.

гробница. Хубаво. Но защо? Норвежките историци никога не са проявявали особен интерес към Борг. Проучването беше мистерия за мен още откакто от SIS ме помолиха да го ръководя. Разположението на селището, гробната могила и викингския кораб са били известни още от XVIII век. Нерядко археологически находки се намират точно под носа ни, без задължително да се разкопават. Прекалено е скъпо. А трябва и да запазим по нещо за идните поколения. Затова за родните ми археологически среди беше изненада, че Международното общество на науките и Американската археологическа асоциация предложиха да финансират разкопките в Борг.

Какво целяха с финансирането на археологическо проучване на място, от което никой не се интересуваше? Какво криеха от мен?

По природа съм страхлив. Винаги съм имал склонност да се тревожа и за малки, и за големи неща. Пия хапчета. Ходил съм на терапия. Не се страхувам да го призная: когато бях по-млад, ме хоспитализираха на няколко пъти. Проблеми с нервите. С годините се научих да потискам всичките си неврози.

„Успокой се, Бьорн – повтаряше татко в главата ми. Отново и отново. – Всичко е наред. Само си свърши работата, момчето ми.“

Татко почина. Падна в една пропаст, когато бях още тийнейджър. В съзнанието ми продължава да живее – понякога самовлюбен и циничен, друг път нежен и любящ.

Въпреки утешителните думи на баща ми, не можех да се отърся от това отвратително чувство на безпокойство. Алармите сутрин отекваха като звън от ада в главата ми.